

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: M. N.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018, čj. OAM-278/ZA-ZA11-ZA08-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 22. 10. 2018, doplněnou podáním ze dne 24. 10. 2018, domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce v žalobě ze dne 22. 10. 2018 uvedl, že současná situace v Gruzii je pro něho velmi nebezpečná, že mu hrozí pronásledování a že je ohrožen na životě. V doplnění ze dne 24. 10. 2018 žalobu rozvedl. Namítl, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepřihlédl k okolnostem daného případu, a porušil § 50 odst. 4 téhož zákona, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu ohledně bezpečnostních složek. Žalobce namítl i porušení ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť má zato, že splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože mu v zemi původu hrozí vážná újma ze strany soukromých osob.
4. Žalobce připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu, že měl problémy s mocensky výše postavenou osobou, se kterou se dostal do sporu ekonomického rázu v podnikání. Postupně začal mít stále větší problémy, které vyústily v trestní řízení a odsouzení k trestu odnětí svobody. Zdůraznil, že má obavu se vrátit do země původu z důvodů, které uvedl v pohovorech, a má zato, že mu náleží alespoň doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Domnívá se totiž, že mu hrozí vážná újma ze strany soukromých osob. Na policii se neobracel, neboť by to dle jeho názoru a dále uvedených zpráv (na které žalovaný rovněž odkazuje) nemělo smysl. V jeho věci ve sporech s mocí by to nepomohlo a jeho situaci by to ještě zhoršilo. V tomto směru žalobce odkázal na informace o zemi původu, ze kterých vyplývají problémy v rámci bezpečnostních složek a nezávislosti soudnictví. Na rozdíl od tvrzení žalovaného, že nejsou známy případy postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie ze strany státních orgánů ani nebezpečí ze strany soukromých osob potvrzují dle jeho názoru zprávy opak. Konkrétně poukázal na zprávu Amnesty International za rok 2016 ze dne 22. února 2017, zprávu Human Right Watch o stavu lidských práv za rok 2016 ze dne 12. ledna 2017 a za rok 2017 ze dne 18. 1. 2018 a na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2016 ze dne 3. března 2017. Dle žalobce z uvedených zpráv vyplývá, že se Gruzie potýká s problémem v oblasti nezávislosti soudnictví a vyšetřování trestných činů, a to především v politických případech nebo jinak významných případech. Problémem je též špatné zacházení ze strany policie, neexistuje nezávislý vyšetřovací mechanismus a dochází poměrně snadno ke zneužití bezpečnostního aparátu vlivnými osobami. V Gruzii tak neexistuje reálná možnost obrátit se na policii v podobném případě a této možnosti obracet se na kompetentní orgány nemůže využít kdokoliv.
5. Žalobce s poukazem na skutečnost, že žalovaný na uvedené zdroje informací rovněž odkazuje, zdůraznil, že je rozdíl mezi hodnocením gruzínských bezpečnostních orgánů provedené žalovaným a skutečnými částmi uvedených zpráv, jak na ně upozorňuje žalobce. Na mnoha místech těchto zpráv není dle jeho názoru jen všeobecné hodnocení

bezpečnostní situace v Gruzii, ale jsou uváděny konkrétní případy svévolného počínání, což potvrzuje jeho výpovědi při pohovorech.

6. Žalobce má zato, že mu náleží doplňková ochrana z důvodu hrozící újmy ze strany soukromých osob. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Je vystavěna na kritice gruzínské výkonné a soudní moci, žalobce však vycházel z řady poměrně zastaralých zpráv. Správní orgán naproti tomu využil ke svému rozhodování informací ze zpráv čerstvějších, např. ze zprávy Amnesty International ze dne 22. února 2018, ze zprávy Human Right Watch ze dne 18. ledna 2018 a ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2017 ze dne 20. dubna 2018. Z toho žalovaný dovozuje, že žalobce ustrnul na informacích o dřívějších poměrech ve své zemi a pozitivní vývoj ohledně lidských práv ve své zemi pravděpodobně nezaznamenal. Přitom hodnocení poměrů provedené žalobcem je poměrně tendenční a velmi obecné a není z něj ani zřejmé, jak se váže ke konkrétnímu azylovému příběhu samotného žalobce.
8. Žalovaný připomněl, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil nejen svůj závěr o snížené důvěryhodnosti žalobcem uváděných údajů, ale i potřebu řešit jeho potíže prioritně pomocí orgánů země svého původu. Takto přitom žalobce nepostupoval. Žalovaný má za to, že odůvodnění rozhodnutí reaguje v logickém sledu a srozumitelně na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce v souhrnu nevedou ve svém důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Ani doplňková ochrana nemohla být žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu nebyla shledána přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu do Gruzie.
9. Žalovaný shrnul, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě. Navrhl proto zamítnutí žaloby. Současně poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, v němž je uvedeno, že *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*.
10. Závěrem žalovaný dodal, že nelze přehlédnout ani skutečnost, že reformní snahy v Gruzii a již provedené reformy jsou často pozitivně hodnoceny i orgány Evropské unie, čehož výrazem je mimo jiné i to, že Gruzie byla zařazena na seznam bezpečných zemí u řady evropských zemí a v současné době je jednáno o jejím zařazení i v rámci České republiky. Přitom u zemí, kterým ostatní členské státy poskytly podle směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. června 2013, č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, status bezpečné země původu, se pak mimo jiné předpokládá, že v této zemi jsou obecně respektována lidská

práva a že taková země má též dostatečné právní postupy k ochraně svých státních příslušníků. Např. islandský seznam bezpečných zemí původu (dostupný na <https://utl.is/index.php/en/list-ofsafe-countries>) ke Gruzii přímo uvádí, že v Gruzii je ústavní demokracie, je členským státem Mezinárodní úmluvy o občanských a politických právech a Úmluvy OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Lidská práva jsou tedy v Gruzii obecně respektována a gruzínská ústava zajišťuje rovnost občanů. Zahraniční organizace zabývající se lidskými právy také v zemi pracují bez jakýchkoli překážek. Islandské ředitelství pro přistěhovalectví vyšetřovalo situaci Gruzie ve vztahu k žadatelům o azyl z této země a je zřejmé, že existují všechny předpoklady pro definici Gruzie jako bezpečného státu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již potřetí. Poprvé podal žádost dne 20. 10. 2016 a řízení o ní bylo dne 2. 12. 2016 rozhodnutím čj. OAM-911/ZA-ZA11-ZA02-2016 zastaveno dle § 25 písm. j) zákona o azylu. Druhou žádost podal dne 12. 10. 2017 a rozhodnutím ze dne 8. 1. 2018, čj. OAM-836/ZA-ZA11-ZA08-2017, bylo řízení rovněž zastaveno dle § 25 písm. j) zákona o azylu.
13. V nynějším řízení žalobcem dne 27. 3. 2018 podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice je tak již třetí v pořadí. Dne 5. 4. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že z Gruzie odjel, protože mu hrozí trestní stíhání, že proběhl soud a že mu bylo uloženo 3,5 roku vězení. K tomu uvedl, že on i další lidé odevzdali hrozny, ale nedostali za to zaplacené. Podali proto stížnost k soudu, ale je jim vyhrožováno, aby stížnost stáhli. Jiné důvody k žádosti nemá. Téhož dne byl se žalobcem proveden i pohovor. Při něm uvedl, že je gruzínské národnosti, gruzínské státní příslušnosti a že nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani se veřejně neangažoval. Při tomto pohovoru jej správní orgán mimo jiné konfrontoval s jeho výpověďmi v předchozích řízeních. Bylo mu připomenuto, že v předchozích řízeních uvedl, že cestovní pas ztratil v Rakousku, avšak nyní že jej však předložil s datem vydání v listopadu 2017. K tomu žalobce uvedl, že předtím řekl, že pas má v Gruzii, že tam pojede a doveze ho. Doplnil, že pas je možno na ministerstvu vyřídit přes Skype i s fotografií a vyzvednout si ho přijde rodina. Pas mu pak z Gruzie přivezl kamarád. Dále správní orgán žalobce upozornil na to, že dosud nedoložil žádné materiály týkající se jeho odsouzení, o nichž hovořil v předchozích řízeních. K tomu žalobce uvedl, že jeho právník není v Gruzii, proto že se obrátil na jiného, který má záležitost řešit. K důvodům odjezdu žalobce odkázal na své výpovědi v předchozích řízeních. Zopakoval, že odevzdali produkty - hrozny společnosti Gurdžanis Marani a nedostali zaplacené. Setkali se s vlastníkem této společnosti, který denně sliboval peníze, ale žádné nedostali. Napsali proto hromadně žádost k soudu a před jeho konáním vlastník společnosti nejprve prosil o její stažení, a když stažena nebyla, začal vyhrožovat. Těchto lidí, kteří podali stížnost, bylo dle žalobce hodně, přičemž ti, co měli známosti u policie, nějakou

část peněz dostali, lidé bez kontaktů nedostali nic. Žalobce uvedl, že soud se stále koná, ale jednání že bylo odročeno, důvod neví. Žalobce ke svému odjezdu ze země dále uvedl, že byl dvakrát fyzicky napaden a že mu bylo telefonicky vyhrožováno. Měl dílnu na výrobu oken a dveří. Vyhrožováno mu bylo trestním stíháním, pak přišla policie a kvůli tomu byl odsouzen na 3,5 roku odnětí svobody. K dotazu správního orgánu uvedl, že žalobu k soudu podal v říjnu 2015 a že jeho potíže začaly v listopadu 2015, kdy začaly vyhrůžky, a v únoru 2016 pak ze země odjel. K trestu odnětí svobody vysvětlil, že kvůli své dílně musel platit za podnikání a podle policie neplatil. Na konci února měl proběhnout soud a kvůli neplacení daní ve výši 450 až 550 lari byl v nepřítomnosti odsouzen. Prostřednictvím svého právníka se odvolal, ale na trestu se nic nezměnilo. Žalobce uvedl, že měl zaplacené vše, ale člověk, na kterého podal stížnost, zařídil zfalšování žalobcem doložených dokladů, neboť jako člen parlamentu za stranu Ocneba má takový vliv. K upozornění správního orgánu, že při minulém jednání vypověděl, že se proti rozsudku neodvolal, žalobce uvedl, že on sám odjel a že odvolání psal jeho právník, podle kterého by to však dopadlo stejně, proto mu žalobce řekl, že to nemá smysl. Žalobce dále uvedl, že nezná totožnost lidí, kteří mu vyhrožovali, bylo to mnohokrát telefonicky, osobně pak na vesnici i ve městě potkal asi pětkrát 3 nebo 5 mužů, kteří mu vyhrožovali smrtí. Celkem třikrát se obrátil na okresní policii, kde mu však řekli, že to musí prokázat, ale on ty muže potkával sám beze svědků. Policistovi, který byl u nich doma, to potvrdila rodina. Poté byl žalobce ještě několikrát na policii, ale domů k nim již nikdo nechodil, nemělo to žádný výsledek. Uvedl, že i po odjezdu z Gruzie je mu telefonicky stále vyhrožováno, jeho rodina si stěžovala na policii, ale bezvýsledně. Správní orgán žalobci stanovil lhůtu k doložení jím zmiňovaných materiálů i v tomto řízení, a to do 5. 5. 2018. Ani do vydání rozhodnutí dne 4. 10. 2018 však žádné listiny nepředložil.

14. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce odkazoval na své výpovědi v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany, ve správním spise je založeny i listiny z předchozích správních řízení vedených se žalobcem, tj. mimo jiné i protokol o pohovoru žalobce ze dne 27. 10. 2016 a protokol o pohovoru ze dne 18. 10. 2017.
15. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z výhrůžek od osoby, na kterou podal žalobu kvůli nezaplacení odevzdaných produktů z vinohradu, a dále pak skutečnost, že v případě návratu do vlasti by musel nastoupit k výkonu trestu za odsouzení pro krácení daně. Dle žalobce však byly jím doložené doklady v předmětném trestním řízení na základě vlivu osoby, na kterou podal žalobu, zfalšovány.
16. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to zpráva Amnesty International ze dne 22. února 2018, výroční zpráva Human Right Watch ze dne 18. ledna 2018, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2017 ze dne 20. dubna 2018, Trest smrti, Amensty International, duben 2016,
17. Informace MZV ČR čj. 122554/2016-LPTP, ze dne 2. ledna 2018, Informace MZV ČR čj. 103507/2016-LPTP, ze dne 3. 6. 2016, Informace MZV ČR čj. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, Informace MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP, ze dne 2. ledna 2018, a Informace MZV ČR čj. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016.

18. Možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 6. 8. 2018.
19. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce naproti tomu v žalobě vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení alespoň doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a nelze u něj shledat ani důvodné obavy z pronásledování z důvodů, jak jsou uvedeny shora pod § 12 písm. b) téhož zákona. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu věnoval zejména na straně 5 a násl. napadeného rozhodnutí a s jeho závěry lze souhlasit. Z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že není členem žádné politické strany, nemá žádné politické přesvědčení a že není nijak politicky aktivní, rovněž jím uváděné důvody odchodu z vlasti nelze podřadit pod žádný z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu lze připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou*

zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

24. Krajský soud tedy ve shodě se žalovaným uzavírá, že důvody, pro které žalobce opustil svou vlast, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu. Ostatně proti neudělení této formy mezinárodní ochrany žalobce v žalobě žádné námitky nevznášel.
25. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného rovněž žádné námitky nevznášel.
26. Žalobce v žalobě v podstatě brojil proti neudělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu a namítal, že podmínky pro udělení této formy ochrany splňuje.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
28. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobil k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
29. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily.
30. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), když mimo jiné přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a

související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Nadto, situaci v Gruzii nelze označit za takovou, že by státní orgány vůbec nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě.

31. Jak je již shora uvedeno, svůj nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu spojuje žalobce v žalobě s problémy s mocensky výše postavenou osobou, se kterou se dostal do sporu ekonomického rázu, přičemž dle jeho tvrzení měly jeho problémy vyústit v trestní řízení a odsouzení k trestu odnětí svobody za krácení daně. Domnívá se tedy, že mu hrozí vážná újma ze strany soukromých osob. V žalobě současně uvedl, že se na policii dále neobracel, neboť by to dle jeho názoru a dle v žalobě zmíněných zpráv nemělo smysl.
32. Tyto žalobcem uváděné důvody žalovaný posoudil, a to i z hlediska věrohodnosti, na stranách 5 a 6 a dále pak na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že ve výpovědích žalobce se vyskytly ne zcela zanedbatelné nesrovnalosti. Ty se týkaly zejména žalobcem uváděné četnosti a způsobu výhrůžek jeho osobě a otázky, jak své potíže ve vlasti řešil. Tyto nesrovnalosti vyplynuly z porovnání výpovědí žalobce učiněných v jednotlivých azylových řízeních, tj. výpovědi ze dne 27. 10. 2016 (č. l. nečitelné – zřejmě 10 až 13 předchozího správního spisu), výpovědi ze dne 18. 10. 2017 (č. l. 61 až 63 správního spisu) a výpovědi ze dne 5. 4. 2018 (č. l. 9 až 14 správního spisu) žalovaný podrobně rozvedl na straně 6 napadeného rozhodnutí a krajský soud proto na ně odkazuje. Zejména pokud jde o řešení potíží se soukromou osobou za pomoci státních orgánů, v prvním azylovém řízení žalobce vyloučil, že by potíže s vyhrožováním se státními orgány řešil (uvedl, že se obrátil pouze na známé a ti mu poradili, aby z Gruzie raději odjel), ve druhém azylovém řízení uvedl, že výhrůžky oznámil při soudním jednání ohledně nezaplacení za dodávku hroznů (to dle jeho výpovědi proběhlo v prosinci 2015 v Signagi), kde však po něm byly požadovány důkazy, které neměl. V pohovoru uskutečněném dne 18. 10. 2017 také uvedl, že již v říjnu 2015 podal žalobu kvůli vyhrožování, následně při pohovoru dne 5. 4. 2018 v nynějším řízení uvedl, že se třikrát obrátil na okresní policii, kde mu řekli, že musí to, že je mu vyhrožováno dokázat. Navíc nutno dodat, že žalobce ani po opakovaném upozornění a opakovaně poskytnutých lhůtách správním orgánem k žádnému ze svých tvrzení ohledně této otázky (ale ani k jeho odsouzení k 3,5 letům odnětí svobody) žádné listiny nikdy nepředložil. Za popsané situace se krajský soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že žalobce neuvedl věrohodně a nevypovídal konzistentně o tom, jak řešil své potíže za pomoci státních orgánů, přičemž lze důvodně pochybovat o tom, zda vůbec relevantní kroky učinil. Přitom pokud žadatel o mezinárodní ochranu neučiní kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003, všechny zde krajským soudem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

33. Žalovaný proto správně uzavřel s odkazem na Informaci MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP, ze dne 2. ledna 2018 (i na starší Informaci MZV ČR ze dne 26. 2. 2016, č. j. 126131/2015-LPTP), že žalobce má možnost a prioritně měl své potíže ve vlasti řešit za pomoci státních úřadů, a to v první řadě za pomoci policie, na kterou se má možnost obrátit každý, kdo je poškozen trestnou činností. Byť efektivita policejního vyšetřování může být ovlivněna mnoha faktory, nelze říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. I v případě nečinnosti policie (jak také žalobce uváděl), pak existuje možnost podat na nečinnost stížnost u Generální inspekce policie, kam lze podat stížnost rovněž v případě nelegální činnosti příslušníků policie. Obdobně lze podat také stížnost na prokuraturu. Z uvedené informace MZV je patrné, že v Gruzii existují prostředky, které mohou občané využít k ochraně svých práv. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu ... tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, nebo ze dne 13. 9. 2014, sp. zn. 4 Azs 160/2004 Sb.).
34. Pokud žalobce v žalobě citoval určité pasáže ze zpráv o zemi původu, na nichž dokumentoval nesprávnost v hodnocení této otázky žalovaným, pak mu přisvědčit nelze. Předně nutno konstatovat, že žalobcem citované pasáže se týkaly především vyšetřování trestných činů spáchaných donucovacími orgány, politicky motivovaného trestního stíhání a vyšetřování zneužívání ze strany orgánů činných v trestním řízení. O takovou situaci však v případě žalobce nejde, ani sám žalobce neuvedl žádný konkrétní vztah obecně uvedených problémů zmiňovaných ve zprávách ke svému případu. Žalovaný přitom vycházel i ze zpráv novějších, které, které reagují na aktuální vývoj v zemi. Bezpochyby není aktuální situace v uvedených ohledech v Gruzii ideální, ale vždy je nutno shromážděné informace vyhodnotit ve vztahu ke konkrétnímu žadateli o azyl, tj. v tomto případě k žalobci. Byť tedy žalobce mohl mít různé problémy, které popsal v průběhu správního řízení, nelze však uzavřít, že by v Gruzii nebyla žádná reálná možnost obrátit se v první řadě o pomoc proti bezpráví na státní orgány, že by tato ochrana byla obecně a priori zcela neúčinná, či že by k této ochraně neměl žalobce přístup. Skutečnost, že žalobce zřejmě možnosti ochrany ze strany státních orgánů nevyužil (k tomu viz hodnocení jeho výpovědi shora), nelze klást státu původu k tíži. V daném případě proto nelze dospět k závěru o neúčinnosti či závažnému selhání vnitrostátní ochrany. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004, totiž platí, že *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“*.
35. Byť žalobce v žalobě již nezmiňoval své obavy z toho, že by v případě návratu do vlasti musel nastoupit k výkonu trestu za odsouzení pro kráčení daně, lze poznamenat, že i touto otázkou se žalovaný zabýval dostatečně a dospěl ke správnému závěru, že v azylovém řízení nelze posuzovat, zda byl výsledek předmětného soudního řízení správný či nikoliv. Nadto žalobce sám zřejmě ani nevyužil opravný prostředek (odvolání) proti zmíněnému rozhodnutí.
36. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu

judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.

37. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Poukázal zejména na zprávu MZV ČR čj. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, ze které vyplývá, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nehrozí po návratu do Gruzie žádné nebezpečí ani ze strany státních orgánů, ani ze strany soukromých osob. Žalobce sice v žalobě namítl, že na rozdíl od uvedeného tvrzení žalovaného, že „nejsou známy případy postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie ze strany státních orgánů ani nebezpečí ze strany soukromých osob“ potvrzují dle jeho názoru zprávy o zemi původu opak. Avšak ani krajský soud ve vztahu k navrátilivším se neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu neshledal v žádné informaci sdělení o tom, že by tito neúspěšní žadatelé měli z tohoto důvodu problémy či byli jakkoliv postihováni.
38. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. Konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Gruzii ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
39. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
40. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
41. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
42. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž při hodnocení situace žalobce vycházel z informací z více různých zdrojů, jak vyplývá z listin žalovaným shromážděných a založených ve správním spise.

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. července 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně